

Vùng Đông Bắc Hoa K&# có một đài phát thanh tiếng Việt. Tôi ít khi nghe, nhưng vì tôi, thỉnh thoảng có một nghe.

Hôm đó, vì tôi làm việc ở phòng, để cái ra-dô (radio) ở phòng khách, một hôm tôi đi công tác mà không dám quên nghe. Mà không muốn nghe cũng không được. Thế nên, tôi tình cờ nghe được chương trình “Hạnh Phúc Gia Đình” sau đây.

Chương trình này cũng giống như một “Gõ Rõ i Tỏ Lòng” của các bà trên báo nhưng do một cô nhân viên của đài đưa khi nói. Có hai vị bác sĩ tâm lý phụ trách trả lời các câu hỏi của thính giả gửi thư, email hay gọi vào nêu câu hỏi. Hai vị này, sau khi tiếp nhận ý kiến bác sĩ còn phải hỏi thêm một năm về tâm lý, xã hội nên chương trình thực hiện rất súc tích, có căn bản chứ không tùy hứng, góp ý bày tỏ, kiểu “Bà Tùng Long” trên các báo đâu.

Thông thường, khi được, cô nhân viên đưa lá thư của thính giả gửi vào kênh chuyên “tình duyên, gia đình” của người Việt Nam, sau đó xin ý kiến của hai vị bác sĩ cùng thính giả nghe đài để giúp đỡ trong lúc bối rối. Đa số các lá thư đưa gửi Email, không có tiếng Việt, khi cô nhân viên đôi khi bối rối, ngập ngừng, không biết nên đưa như thế nào. Ví dụ:

–“Vo toi la mot nguoi dan ba dam dang”, vậy chữ “dam dang” đưa là “dâm dăng” hay “đâm đang”? Đúng là rối rắm quá! Sau đây là chuyện tôi nghe được trên ra-dô.

Có một bà gửi email vào đài kể rằng. Năm ngoái, năm kia gì đó, vị chồng bà ta về thăm Việt Nam, có đến ở nhà vị chồng người bạn (ở Việt Nam) một ngày. Vị chồng bà ta có một vị chồng người bạn qua Mỹ chơi, nhà bà ta cho vui. Không ngờ, ít lâu sau, ông chồng bà bạn (ở Việt Nam) lẫn ra chết (qua đời), bà bạn chết chồng này buồn quá, gửi đi tin nhắn qua Mỹ báo rằng số sang Mỹ ở chơi nhà bạn vài ba tháng. Bà bạn ở Mỹ mà gửi Email vào đài, báo rằng, bà bạn chồng chết này rất giàu lại trở về hỏi bà ta nên bà ta sợ chồng mình và bà bạn (từ Việt Nam qua) sẽ xảy ra chuyện gì không? Tuy hai vị chồng đưa đi làm, nhưng khác gì nhau. Nếu được bạn qua Mỹ chơi thì sẽ chuyện không hay cho gia đình mình mà từ chối thì phải nói sao để khỏi một lòng bạn?

Khi cô nhân viên của đài đưa đưa xong lá thư thì các bà tiếp tục gửi vào đài nêu ý kiến.

- “Cái đó gì là là a g n xăng ch không ph i l a g n r m đâu. G n m t chút là nó n bùng, tiêu tan s nghi p. Đ ng nên cho bà kia qua đây, làm gì hai ng i cũng “oánh xà n o” nhau mà mình đi làm, không cách chi bi t đ c!”.

M t bà khác thì la lên:

- “Ch t, ch t! Không đ c đâu! Ng i đàn bà ch ng m i ch t, ch u đ ng không n i đâu. Đ ng cho bà ta qua. M t ch ng là cái ch c!”.

Nhi u bà can ngăn l m, đ i ý bà nào cũng “suy b ng ta, ra b ng ng i”, “bi t ng i bi t ta”, coi nh đàn bà là nguyên nhân duy nh t khi n cho gia đình tan nát. Đúng là phe ta h i phe mình!

Riêng phe đàn ông thì ng c l i. Có ông góp ý là c đ cho bà b n qua M , ch i cho vui. Ông ta nêu m y câu tri t lý đông, tây, kim, c r i k t lu n là:

- “T i đâu hay đó. K x ra, x ra (Qué serra, serra!), c bình tĩnh đón b n v , vui v v i b n. Ch ng mình có lằng nhằng gì cũng là ch ng mình, ch ng h hao gì mà ph i lo l ng. Lá r ng v c i mà!”...

Nghe m y bà, m y ông góp ý m t cách sôi n i, tôi cũng bon chen c m đi n tho i lên, b m s c a đài, xin có ý ki n. Lúc đó v tôi trong b p, tôi thì trong phòng ng , tôi l i m o danh là “anh Tám” nên tôi không s v tôi bi t. Tôi góp ý nh th n y:

- “Đ ng ngh là c vui v m i bà b n đó qua M ch i cho thêm tình đoàn k t. Tôi hi n có ông b n đ c thân, vui tính s s n sàng đ a bà b n đó đi ch i, m y tu n, m y tháng cũng đ c. Xin cho s đi n tho i, đ a ch , b n tôi s đ n, giúp m t tay, đ a bà b n n y đi ch i, cho đ n khi bà ta lên máy bay, v l i Vi t Nam...”. Th y v tôi th p thoáng phòng khách, tôi gác đi n tho i ngay.

Có lẽ bạn đọc thắc mắc là sau đó thì sao? Cô kia có qua M không? Bạn tôi đón đưa cô ta đi chơi không? Xin thưa là, tất cả mọi người, anh Tám (là tôi) và ông bạn (kể cả bà bạn M) đã sẵn sàng. Mọi việc đã được bàn thảo, phân công, phân nhiệm rõ ràng, chỉ chờ người đi tiếp máy bay bạn của chúng là chúng tôi nhanh chóng đi ngay, đâu vào đấy ngay.

Hôm người đi tiếp M, chúng tôi đến thăm, thấy cô ta rất mát mẻ, chân tay tròn trịa, trẻ trung nõn, láng mịn. Tuổi hai xuân nên hai gò má hồng tự nhiên. Đôi mắt long lanh, sống tình đào đỏ. Tính tình vui vẻ, dịu dàng. Thưa là, tiếp tâm hồn đến thì chốt.

Bạn cũng biết, hiện nay (2009) kinh tế M chúng ta không phanh (không chặn lại được). Tôi với ông bạn tôi đều thết nghiệp, nếm dài, suốt ngày xem TV. cũng buồn. Thế nên, hết bạn tôi đến anh Tám (là tôi), thay phiên nhau đưa người đi chơi khắp nơi. Có khi đi xa đến các tỉnh. Với tôi và với ông bạn của tôi chúng tôi qua tỉnh bang khác thăm bạn bè.

Bạn biết đâu nghi ngờ gì? Thết nghiệp, tiền đâu mà chi cho người đi tiếp? Đã nói người đi tiếp giàu lắm. Chi phí tàu xe, ăn uống chi là tiền nhỏ. Người đi tiếp đi du lịch, lại có bạn đưa đi thì sá gì tiền kém.

Ba tháng sau, cô ta với tôi Việt Nam.

Hai tháng thết nghiệp lại ra tìm cả phê người như người đi tiếp. Con ruồi đi cũng không buồn đâu! Kể cũng lạ, hai tháng đàn ông cùng yêu, cùng nhậm một người đàn bà mà không ghen nhau. Mọi việc đi chơi xa với người đi tiếp và còn báo cáo lại cho mọi người và vai nhau, give-me-five (tiếp tay vào nhau), cười ha ha!

Ông thố ba, chủ nhà (đã đón người đi tiếp từ Việt Nam qua chơi) coi bạn đau khổ lắm. Các mẹ thố m phẫn cả nhậm nhậm trẻ con miêng mèo mà mèo đành trẻ mết ngó. Vì bên cạnh các mẹ có con số Hà Đông. Đã vậy, có hai tháng cả chơi không biết từ đâu đến, thay phiên nhau, ngang nhiên tha các mẹ đi khắp ta bà thế giới. Trẻ con trẻ con thôi đi tiếp chốt được!